

Matičinem koncertu dosegel vsestranski uspeh. Zbirka prinaša troje Adamičevih samospevov: „Na lipici zeleni“, „Pri studencu“ in „Planinec“, dvoje Pavčičevih: „Pastarica“, „Pred durmi“ in enega Vl. Flögla „Jednom kad za tihih majskih noči . . .“

Viktor Parma, Povodni mož. Balada, zložil France Prešeren. Za soli, zbor in orkester uglasbil in slavnemu pevskemu zboru „Glasbene Matice“ poklonil. V založbi Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg. Ljubljana 1911. 4°. Priredba za klavir. Cena 4. K.

Na razpolago mi je, žal, samo klavirska priredba, in sicer dokaj nesrečna. Pevski del je pisan med klavir, izvzemši nekatera mesta, kjer ni šlo drugače. Morda je to iz ekonomičnih ozirov založniku prav, a onemu, ki hoče skladbo z zborom naštudirati — saj se skladba lahko poje menda tudi samo s klavirskim spremljevanjem — pa je to dokaj nerodno.

Skladba je lahko delo, skozi in skozi melodično, spominjajoč semtertam na razne vesele plesne urice; saj pa tudi zna „Povodni mož“ plesati, da je veselje. Parma pozna dobro okus občinstva. Noče ga mučiti in utrujati z modernimi harmoničnimi pridobitvami. Ritmično enostavna, skromno tematično izdelana skladba je prijetno zaokrožena in ne bo povzročila zboru, solistoma pa le izjemno posebnih težav.

Kakšna je instrumentacija, ne vem; zdi pa se mi, da je efektna, kakor to lahko od praktika Parme pričakujemo. Mnogo so naši dnevniki pisali o razdelbi skladbe, o njenih vrlinah in lepotah. Strinjam se z njimi in želim delu in njega skladatelju, da bi se prav mnogokrat izvajalo. Delo je eno izmed redkih slovenskih skladb za orkester, zbor in soli in pomeni v tem oziru obogatitev slovenske glasbene literature.

E. Adamič.

Koncert „Glasbene Matice“. „Glasbena Matica“ resno vrši svojo nalogo; v šoli vzgaja muzikalni naraščaj — nad 400 učencev, izdaja izvirne slovenske skladbe in proizvaja na svojih rednih koncertih v zadnjem času, kar posebno pohvalno omenjam, povečini skladbe naših domačih umetnikov. V tem znamenju se je vršil tudi zadnji koncert dne 10. maja v Unionski dvorani. Seveda nam na polju klavirske literature žal še nedostaja večjih del koncertnega značaja, segati moramo po tujem. Naš mladi umetnik g. Anton Trost je otvoril koncertni spored z Mendelssohn-Lisztovo Svatbeno koračnico in rajem vil iz „Sen poletne noči“, kateri je dodal Chopinov Notturmo op. 48. št. 1, in ga zaključil z Beethovnovim tretjim koncertom. Njegovo igro smo občudovali: markantnost v ustopih in izredna tehnika spojena z globokim čuvstvenim umevanjem. Na tem polju je g. Trostu, sedanjemu gojencu akademije za glasbo in upodabljajočo umetnost na Dunaju, osigurana sijajna bodočnost. — Kot koncertna pevka z lastnim programom je prvič nastopila pred širjim občinstvom gdč. P. Bolè. Njen ljubki, srebrnočisti in fino izšolani glas se nam je hitro omilil. Njeno petje je lahko, neprisiljeno in prisrčno in prav zaradi tega tako lepo. Slišali smo Devovo „Kanglico“ in „Pastirico“, Lajovčevo globoko zamišljeno „Serenado“ in arijo „Casta diva“ iz Bellinijeve opere „Norma“. Posebno zadnja izmed navedenih točk zahteva od pevke vzpričo mnogih težkih koloratur posebno izvežbanost glasu; gdč. Bolè jih je izvedla z veliko preciznostjo, za kar ji gre neomejeno priznanje. Ko pa postane njen glas še nekoliko polnejši, kar je gotovo pričakovati, bomo imeli v njej najboljšo interpretinjo one miline, ki se nam izraža v staroitalijanskih arijah. H koncu je dodala ljubko Taubertovo pesmico „Ptiček v gozdu“, ki nam je znana že izza lanskega šolskega koncerta „Glasbene Matice“.